

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **Papírna Moudrý, s. r. o.**, se sídlem Nádražní 56, Židlochovice, zastoupená Mgr. Adamem Bezděkem, advokátem se sídlem Jana Babáka 2733/11, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2019, čj. 8652/1.30/17-7, sp. zn. S9-2017-250, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2020, čj. 29 Ad 9/2019-53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2020, čj. 29 Ad 9/2019-53, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2019, čj. 8652/1.30/17-7, sp. zn. S9-2017-250, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **19 456 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále „inspektorát práce“) rozhodl v návaznosti na provedenou kontrolu tak (naposledy rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019, čj., 15892/9.30/17-19), že se žalobkyně dopustila správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, za což jí uložil pokutu ve výši 125 000 Kč. Toho se

žalobkyně podle inspektorátu práce dopustila třemi skutky (zvýraznění přidáno NSS s ohledem na předmět řízení o kasační stížnosti):

1. Porušila § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, neboť „*nestanovila pracovní postupy při údržbě a čištění stroje Tubovačka SIGMA, typ SIK-XX-356, rok výroby 2005, výrobní číslo 660, pomocí chemické látky SOLANE 80-110 (technický benzín).*“
2. Porušila § 102 odst. 3 zákoníku práce ve spojení s § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 406/2004 Sb., o bližších požadavcích na zajištění a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu, neboť „*neměla posouzeno a vyhodnoceno nebezpečí výbuchu hořlavých par technického benzínu pro čištění tubovacího stroje.*“
3. Porušila § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ve spojení s § 237 odst. 5 vyhlášky Českého úřadu bezpečnosti práce č. 48/1982 Sb., kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení (dále „*vyhláška o bezpečnosti práce*“), neboť „*svému zaměstnanci R. L., nar. X, nezajistila dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, které se týkají jeho práce a pracoviště, konkrétně jej neseznámila s účinky chemické látky SOLANE 80-110 (technický benzín), se způsoby, jak s ní zacházet, s podmínkami použití uvedené látky k čištění stroje Tubovačka SIGMA, typ SIK-XX-356, rok výroby 2005, výrobní číslo 660, a se způsobem ukládání nebezpečné látky na pracovišti, a dále jej neseznámila s ochrannými opatřeními, se zásadami první pomoci, s potřebnými asanačními postupy a s postupy při likvidaci poruch a havárií, jež jsou uvedeny v bezpečnostním listu látky SOLANE 80-110.*“

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně (v pořadí již druhé, prvnímu vyhověl) a rozhodnutí inspektorátu práce potvrdil. Ztotožnil se s jeho závěry, mj. s tím, že vyvěšení bezpečnostního listu k látce SOLANE 80-110 (technický benzín) na pracovišti žalobkyně jakožto zaměstnavatele nemůže bez dalšího představovat naplnění požadavků § 237 odst. 5 vyhlášky o bezpečnosti práce, neboť se jedná o obecný a odborný podklad, který není uzpůsoben konkrétním podmínkám, za nichž s touto látkou zaměstnanci pracují.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Brně. Nezákonnost shledávala v celé řadě důvodů, které není třeba pro účely nynějšího posouzení věci kasačním soudem rekapitulovat. Kromě jiného uvedla (jako již dříve ve správním řízení), že pan L. neměl s technickým benzínem vůbec pracovat, proto nebylo třeba jej seznamovat s účinky této látky, způsoby, jak s ní zacházet a s ochrannými opatřeními, neboť s ní nepřicházel (neměl přicházet) do styku. I pokud by jej ale bylo třeba považovat za zaměstnance přicházejícího s touto látkou do styku, žalobkyně výše uvedeným požadavkům dostála, neboť jej během školení konaného dne 4. 5. 2016 seznámila s bezpečnostním listem dané látky, což je zcela dostatečné.

[4] Krajský soud shledal převážnou většinu žalobních námitek nedůvodnými, ale s výše popsanou argumentací žalobkyně se částečně ztotožnil. Uvedl, že ze záznamu o školení a zaškolení ze dne 4. 5. 2016 „*vyplývá, že pan L. byl seznámen s bezpečnostními listy chemických látek a směsí používaných na pracovišti (mimo jiné látka SOLANE 80-110).*“ Ve

pokračování

vztahu k poslední části třetího správního deliktu (zvýrazněné výše) se tak krajský soud neztotožnil se závěrem žalovaného, že by byl bezpečnostní list obecný a bylo by třeba jej přizpůsobit podmínkám na daném pracovišti. Obsah bezpečnostního listu plyne z čl. 31 bodu 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. 12. 2006, o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky (dále „nařízení REACH“). Bezpečnostní list ve smyslu tohoto nařízení obsahuje jednak výchozí informace, které je skutečně třeba danému pracovišti přizpůsobit, ale zároveň představuje i souhrn ucelených informací o dané látce, které jsou z pohledu bezpečnosti práce významné samy o sobě (bez další konkretizace). Jelikož byl pan L. s bezpečnostním listem uvedené látky seznámen, nelze klást žalobkyni za vinu, že jej neseznámila s informacemi souvisejícími s touto látkou. Bezpečnostní list totiž obsahoval všechny informace, jak s danou látkou zacházet, ochranná opatření, zásady první pomoci a potřebné asanační postupy a postupy při likvidaci poruch a havárií. Žalovaný se tak dopustil nesprávného právního posouzení, dospěl-li k závěru, že tyto informace obsažené v bezpečnostním listu nepostačují, neboť je není nutno dále rozvádět a konkretizovat (např. informace, jak postupovat při styku látky s kůží, očima atd.). Z toho důvodu krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť pan L. byl s informacemi vytknutými v poslední části třetího správního deliktu seznámen. Ve zbytku (tedy ve vztahu k první části třetího správního deliktu) bylo i podle krajského soudu třeba informace upravit konkrétnímu pracovišti, což žalobkyně neučinila.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[5] Proti rozsudku krajského soudu žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností. Namítá jeho nepřezkoumatelnost a nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Stěžovatel trvá na tom, že žalobkyně dotčeného zaměstnance jednoznačně neseznámila se všemi skutečnostmi uvedenými v § 237 odst. 5 vyhlášky o bezpečnosti práce. Konstatování krajského soudu, že žalobkyně dne 4. 5. 2016 seznámila pana L. s obsahem bezpečnostních listů včetně bezpečnostního listu k látce SOLANE 80-110 nemá oporu ve správním spise, neboť ze záznamu o školení to neplyne (a ani žalobkyně, ani stěžovatel to neuváděli). Záznam o školení obsahuje pouze obecnou informaci, že obsahem školení byly mj. bezpečnostní listy (nespecifikovaných nebezpečných látek). Proto není zřejmé, na základě čeho krajský soud dospěl k závěru, že pan L. byl seznámen s konkrétním bezpečnostním listem uvedené látky. Žalobkyně naopak po celou dobu správního řízení zastávala názor, že pan L. neměl do kontaktu s látkou SOLANE 80-110 přicházet, a proto nebylo v jeho případě třeba ve vztahu k této látce splnit informační povinnost (netýkala se výkonu jeho práce). S ohledem na tuto argumentaci žalobkyně nelze souhlasit ani s jejími námitkami předestřenými v průběhu správního řízení i řízení před krajským soudem, že by byl pan L. s bezpečnostním listem seznámen v podobě jeho vyvěšení ve skladu hořlavých kapalin na pracovišti žalobkyně, neboť domnívala-li se, že se s ním tento zaměstnanec vůbec seznamovat nemusí, sotva mohla spoléhat (z hlediska splnění povinnosti ve smyslu § 237 odst. 5 vyhlášky o bezpečnosti práce), že tak učiní. V tomto ohledu se krajský soud zásadně odlišil od závěrů plynoucích z obsahu kontrolního a správního spisu, neboť bez dalšího převzal žalobní tvrzení, že byl pan L. s bezpečnostním listem výše označené látky seznámen na školení dne 4. 5. 2016. Dále není zřejmé, zdali krajský soud považuje (z hlediska splnění vytčené povinnosti žalobkyně) za dostatečné, že byl bezpečnostní list vyvěšen ve skladu, a tedy v tomto ohledu soud předpokládá, že si všichni zaměstnanci přicházející do kontaktu s nebezpečnými látkami budou číst takto

vyvěšené mnohostránkové odborné bezpečností listy. Samotné seznámení se s bezpečnostním listem totiž není totéž, jako seznámení se s informacemi z něj plynoucími *v potřebném rozsahu*. Tímto způsobem nelze nahrazovat informační povinnosti zaměstnavatele, neboť na něm je, aby zaměstnancům předal informace relevantní pro dané pracoviště. Pouhé zpřístupnění bezpečnostního listu splnění povinnosti podle § 237 odst. 5 vyhlášky o bezpečnosti práce neodpovídá.

[6] Žalobkyně ke kasační stížnosti uvedla, že ji považuje za nepřipustnou, neboť výhrady stěžovatele míří pouze k otázkám hodnocení důkazů, nikoliv nesprávného posouzení právních otázek. Byť se to žalobkyni mohlo zdát nadbytečné, pana L. s bezpečnostním listem látky SOLANE 80-110 seznámila jak jeho vyvěšením ve skladu, tak při školení dne 4. 5. 2016, o čemž svědčí záznam z daného školení. Z tohoto záznamu měly vycházet i správní orgány, avšak neučinily tak. Takové školení bylo zcela dostatečné, k čemuž dospěl i krajský soud.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, přičemž se zabýval i tím, zda nejsou dány vady rozsudku či předchozího řízení, k nimž je povinen přihlídnout *ex offi* (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve v návaznosti na vyjádření žalobkyně zabýval přípustností kasační stížnosti. Dle žalobkyně totiž kasační námitky neobsahují důvody, rozhodnutí krajského soudu napadnout. V tom se však žalobkyně mýlí, neboť stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu jak z hlediska skutkových zjištění a postupu krajského soudu, tak z hlediska nesprávného posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody nepřipustnosti kasační stížnosti ve smyslu (§ 104 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Předně je třeba zdůraznit, co je (a vůbec může být) předmětem řízení o této kasační stížnosti. Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele, avšak zrušující důvody se týkají pouze poslední (výše zvýrazněné) části skutku třetího správního deliktu, který byl žalobkyni vytýkán. S žalobními námitkami týkajícími se zbylých správních deliktů se krajský soud neztotožnil a v tomto ohledu závěry stěžovatele aproboval. Kasační přezkum tedy míří pouze do otázky, zda krajský soud důvodně dospěl k závěru, že pan L. byl s bezpečnostním listem SOLANE 80-110 seznámen. Podle nyní napadeného rozsudku totiž nemůže obstat poslední část třetího správního deliktu, podle níž je žalobkyně odpovědná za to, že pana L. „neseznámila s ochrannými opatřeními, se zásadami první pomoci, s potřebnými asanačními postupy a s postupy při likvidaci poruch a havárií, jež jsou uvedeny v bezpečnostním listu látky SOLANE 80-110.“ V tomto směru také krajský soud zavázal stěžovatele s tím, že pokud podle něj nepostačuje (průkazné) seznámení pana L. s bezpečnostním listem látky SOLANE 80-110, resp. z něj plynoucími shora uvedenými informacemi, jedná se o nesprávný právní názor.

[11] V tomto kontextu je nutno zdůraznit, že krajský soud rozdělil ve svých úvahách třetí správní delikt do dvou rovin. V první části správní orgány žalobkyni vytýkaly, že

pokračování

neseznámila pana L. s užíváním látky SOLANE 80-110 *na konkrétním pracovišti*. S touto částí se krajský soud ztotožnil, neboť dospěl k závěru, že např. způsoby použití dané látky (včetně použití k čištění konkrétního tubovacího stroje) a jejího ukládání na daném pracovišti jdou nad rámec toho, co bezpečnostní list obsahuje, a v tomto ohledu žalobkyně skutečně své informační povinnosti nedostála. Opačně krajský soud nahlížel na druhou část postiženého skutku (výše zvýrazněná poslední věta). Ta podle něj nemůže obstát, neboť se týká obecných informací přímo plynoucích z obsahu bezpečnostního listu, s nímž byl dle krajského soudu pan L. prokazatelně seznámen. Tyto informace nebylo třeba pracovišti žalobkyně jakkoliv uzpůsobovat, proto jí nelze ani vytýkat, že tak neučinila.

[12] Z výše uvedeného je tak s ohledem na kasační argumentaci stěžovatele zřejmé, že v nynějším řízení jsou sporné dvě otázky. Zaprvé, zdali mohla žalobkyně dostat informační povinnosti spočívající v seznámení pana L. „*s ochrannými opatřeními, se zásadami první pomoci, s potřebnými asanačními postupy a s postupy při likvidaci poruch a havárií*“ pouze na základě informací obsažených v bezpečnostním listu dané látky, anebo byla povinna i tyto informace dále přizpůsobit konkrétnímu pracovišti. Zadruhé, zdali informace v tomto rozsahu panu L. vůbec předala, tedy zdali je prokázáno, že byl s daným bezpečnostním listem seznámen.

[13] Stěžovatel předně v obecné rovině namítá, že veškeré informace obsažené v bezpečnostním listu nebezpečných chemických látek je vždy třeba konkretizovat pro podmínky na daném pracovišti. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí, a to z důvodů, které přesvědčivě popsal krajský soud v napadeném rozsudku. Zjednodušeně řečeno je logické vyžadovat rozdílnou míru konkretizace informací k různým otázkám (viz body 68 až 70 napadeného rozsudku). Krajský soud dovodil, že kupříkladu z hlediska podmínek použití technického benzínu na pracovišti žalobkyně (za stanovenými účely) a z hlediska pravidel při uchovávání této látky byla žalobkyně povinna danému zaměstnanci předat konkrétní informace (avšak neučinila tak). Oproti tomu otázky týkající se např. zásad první pomoci při nakládání s látkou SOLANE 80-110 (při jejím styku s kůží, očima apod.) jsou obecně platné pro všechny předvídatelné situace, a není tak třeba je dále uzpůsobovat konkrétnímu pracovišti. To samé platí podle krajského soudu pro ochranná opatření (tedy preventivní prostředky), asanační postupy a postupy při likvidaci poruch a havárií. Stěžovatel tyto závěry konkrétně a ve vztahu k rozhodným důvodům krajského soudu nezpochybňuje, pouze v obecné rovině setrvává ve svém přesvědčení, že *veškeré* informace týkající se nebezpečných látek je zaměstnavatel povinen svým zaměstnancům přiblížit v podobě jejich konkretizace pro dané pracoviště a plnění konkrétních pracovních úkonů. Stěžovatel však zejména nijak neupřesňuje, v čem by měla spočívat konkretizace ve všech výše uvedených oblastech (pravidla první pomoci, ochranná opatření, asanační postupy a postupy při likvidaci poruch a havárií), případně alespoň v některých z nich, resp. proč by byl bezpečnostní list v tomto ohledu nedostatečný. V kasační stížnosti sice uvádí, že z bezpečnostního listu neplynou např. informace ohledně technických podmínek pracoviště (větrání a odsávání), pracovních podmínek (zvýšená teplota nebo tlak) či množství chemických látek vyskytujících se na pracovišti, úroveň a doba expozice apod. Tyto úvahy se však přímo a konkrétně netýkají důvodů, na nichž krajský soud založil vysvětlení, proč výše vymezené otázky a oblasti nebylo třeba nad rámec obsahu bezpečnostního listu dále konkretizovat (stěžovatel neuvádí, v čem by měla taková spojitost spočívat). Závěry krajského soudu o dostatečnosti informací obsažených v bezpečnostním listu k uvedeným otázkám (které byly přímo k bezpečnostnímu listu

v poslední části třetího správního deliktu výslovně vztaženy) tak stěžovatel relevantně nezpochybnil. Obsahuje-li bezpečnostní list informace, jak postupovat např. při kontaktu označené látky s kůží, s očima, či jaká ochranná opatření při jejím uchovávání a manipulaci s ní užívat, přičemž krajský soud z uvedeného vyšel, bylo na stěžovateli, aby předestřel přesvědčivé důvody, proč nemohou závěry krajského soudu obstát. Tomu však stěžovatel nedostál a daná část kasační argumentace nemůže být důvodná. I přes uplatněné kasační námitky tedy ob stojí závěr krajského soudu, podle něhož informace obsažené v bezpečnostním listu mohly být v uvedeném rozsahu dostačující.

[14] Druhou spornou otázkou je, zdali byl pan L. s uvedenými informacemi obsaženými v bezpečnostním listu seznámen. Krajský soud měl tuto skutečnost za prokázanou na základě protokolu o školení konaném dne 4. 5. 2016, podle něhož byly obsahem školení mj. „*bezpečnostní listy a nebezpečné vlastnosti chemických látek a směsí používaných ve firmě*“. Jelikož byla na pracovišti žalobkyně používána právě i látka SOLANE 80-110, dovodil krajský soud, že nutně byli přítomní zaměstnanci (mezi nimi právě i pan L.) seznámeni konkrétně i s bezpečnostním listem dané látky. Nejvyšší správní soud se však v tomto ohledu ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že uvedený závěr ze samotného obsahu protokolu o provedeném školení bez dalšího dovodit nelze. Není totiž zřejmé, čeho konkrétně se školení v části věnující se bezpečnostním listům týkalo, zda pouze obecných informací (co bezpečnostní listy jsou a k čemu slouží, což uvádí písemný materiál založený ve správním spise společně se záznamem o školení), zda byly konkrétní bezpečnostní listy zaměstnancům poskytnuty k nahlédnutí (obdobně, jako byly umístěny ve skladu hořlavých látek), či zda byly přečteny, resp. jejich obsah vysvětlen a případné nejasnosti objasněny. Tyto skutečnosti jsou z hlediska závěrů, které krajský soud učinil, zcela zásadní. Zároveň není ani patrné, jaké konkrétní bezpečnostní listy (pokud nějaké) byly předmětem školení, tedy ani jakých nebezpečných látek se školení týkalo (a zdali mezi nimi byla i látka SOLANE 80-110). Nadto lze usuzovat, že z hlediska obsahu školení, splnění informační povinnosti žalobkyně a možností jejích zaměstnanců podrobně se seznámit s obsahem jednotlivých bezpečnostních listů může hrát roli i to, s kolika nebezpečnými látkami se na pracovišti žalobkyně nakládá (tedy kolik bezpečnostních listů mohlo být předmětem školení). Protokol o školení bezpečnostní listy nijak nespecifikuje, ani výše uvedené nejasnosti nijak neobjasňuje. Není proto zřejmé, zda byl pan L. na školení dne 4. 5. 2016 prokazatelně seznámen s bezpečnostním listem látky SOLANE 80-110. Krajský soud tak dospěl ve stěžejní části odůvodnění zrušujícího výroku rozsudku k závěru, který nemá ve spise oporu. V tomto ohledu je tedy kasační stížnost důvodná a napadený rozsudek je třeba zrušit.

[15] Nejvyšší správní soud nicméně vedle zrušujícího výroku ve vztahu k napadenému rozsudku dospěl i k tomu, že je namístě zrušit i rozhodnutí stěžovatele. K tomu však dospěl z jiných rozhodných důvodů, než učinil krajský soud, což se odráží i v jiném závazném právním názoru (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Především je třeba v návaznosti na shora uvedené zdůraznit, že není-li prokázáno, že by se pan L. s bezpečnostním listem s ohledem na uvedené školení seznámil, neznamená to automaticky, že platí opačný závěr, tedy že ob stojí rozhodnutí o správním deliktu v celém popsaném rozsahu. Je totiž třeba zohlednit zásady správního řízení, a zejména správního trestání, tedy zásadu materiální pravdy, zásadu vyšetřovací a povinnost správních orgánů zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost (usnesení rozšířeného senátu NSS ze

pokračování

dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Popsaná část skutku (tedy pochybení žalobkyně spočívající v tom, že neseznámila pana L. *s ochrannými opatřeními, se zásadami první pomoci, s potřebnými asanačními postupy a s postupy při likvidaci poruch a havárií, jež jsou uvedeny v bezpečnostním listu látky SOLANE 80-110*) a navazující závěry stěžovatele totiž podle kasačního soudu zjevně nemají ve správním spisu oporu, přičemž dosavadní závěry žalovaného vztahující se k nedostatečnosti obsahu bezpečnostního listu ve smyslu informační povinnosti žalobkyně nepostačují (z důvodů rozvedených výše v tomto rozsudku). Nebyla především vyjasněna v daném ohledu klíčová otázka, zda byl pan L. s obsahem bezpečnostního listu látky SOLANE 80-110 seznámen (resp. jak či v jaké míře seznámení proběhlo a zda to bylo dostatečné či nikoliv). Tuto nejasnost nelze klást k tíži žalobkyně. Za účelem prokázání této skutečnosti je třeba doplnit správní spis či vést další dokazování, což představuje úkony, k nimž (krajský) správní soud zpravidla není povolán. Bude na stěžovateli, aby případně shromáždil takové důkazy a podklady rozhodnutí, o které budou moci být jeho závěry opřené i ve vztahu ke shora uvedené poslední větě třetího správního deliktu (k popsánému skutku v celém rozsahu). V dané podobě jsou podklady nepostačující, neboť z nich nelze deliktní odpovědnost žalobkyně v celém rozsahu dovozovat. Lze dodat, že námitky stěžovatele ohledně změny v postoji žalobkyně napříč správním a soudním řízením nelze v tomto ohledu považovat za relevantní. Žalobkyně ostatně již v řízení před inspektorátem práce uváděla, že informační povinnosti vůči panu L. ohledně technického benzínu dostala. Vzhledem k výše uvedeným zrušujícím důvodům tedy především bude na stěžovateli, aby se zřetelem k těmto závěrům posoudil a prokázal, zdali žalobkyně pana L. s bezpečnostním listem dané látky seznámila, či nikoliv, a aby bylo zřejmé, z čeho takový závěr dovozuje. V tomto směru stěžovatel zohlední i obsah protokolu o školení ze dne 4. 5. 2016, kterým se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a rozsudek krajského soudu proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele [ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a současně žalobkyně uplatnila v žalobě takové námitky, z nichž byl rozpor mezi zjištěným skutkovým stavem a obsahem správního spisu zjevný, rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu by totiž v dalším řízení nezbylo, než rozhodnutí stěžovatele zrušit. Věc se tak s ohledem na výše uvedené vrátí stěžovateli k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 a § 110 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout též o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Byť Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele zrušil rozsudek krajského soudu, stěžovatel nemá na náhradu nákladů řízení právo. Současně totiž Nejvyšší správní soud zrušil i jeho rozhodnutí (z jiných důvodů, než tak učinil krajský soud), ve věci tak měla

plný úspěch ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. žalobkyně, která má právo na náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[18] Náklady žalobkyně v řízení o žalobě představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a činí 3 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Po připočtení paušální náhrady hotových výdajů zástupce ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) činí celková odměna 10 200 Kč. Jelikož je advokát žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. tato částka o 21 % (2 142 Kč), tedy celkem 12 342 Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů žalobkyně za řízení o žalobě 15 342 Kč. Za řízení o kasační stížnosti žalobkyni přísluší odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, tedy 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, dohromady 3 400 Kč. I tato částka se zvyšuje o 21 % (714 Kč), celkem tak činí 4 114 Kč. Celkem je tedy stěžovatel povinen žalobkyni zaplatit na náhradě nákladů řízení 19 456 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že část nákladů řízení vzniklých před krajským soudem byla žalobkyni přiznána již výrokem II. zrušeného rozsudku krajského soudu. Pokud již stěžovatel náklady řízení žalobkyni uhradil, je dále povinen hradit toliko zbývající náklady dle výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. prosince 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu